

VIROLET

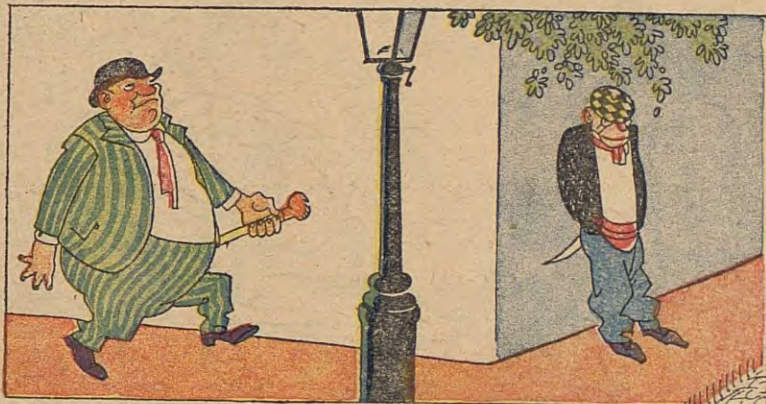
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL LLADRE CIRURGIA

per CASTANYS

Quan el senyor Llagostera va sentir que el metge li deia que per curar-se calia operar-lo de l'apendicitis, tot ell es va trasbalsar.

Pensar que li tenien d'obrir la panxa i que, a més, tenia de pagar doscents duros, no el convenia. Amb un humor de tots el diastres va dirigir-se cap a casa seva a comunicar la trista nova a la seva esposa.

Al trencar la primera cantonada, va sentir que li deien: — Els diners o la vida! — I com que tot tant se li endonava, va dir: La vida!

El lladregot va clavar-li un ganivet al ventre i fugí corrents, emportant-se'n els diners, faltan a la paraula.

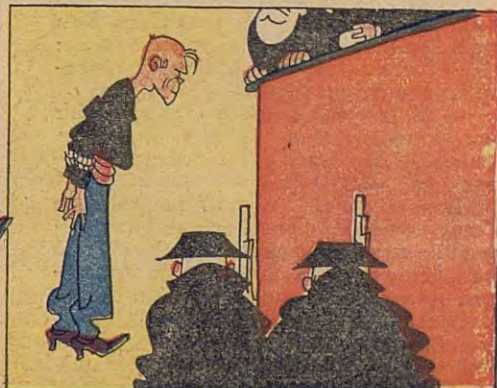
Amb una camilla el senyor Llagostera va ésser transportat a la casa de socors.

Els metges restaren admirats. Al clavar-li el ganivet, el lladre, sense voler, li havia tallat l'apèndix, curant-li l'apendicitis.

El senyor Llagostera va sortir al carrer més trempat que mai, disposat a perdonar i tot al lladre.

No ho pogué conseguir. Tant com per assassí, va ésser processat per exercir il·legalment la medicina.

La Tuies Ripoll

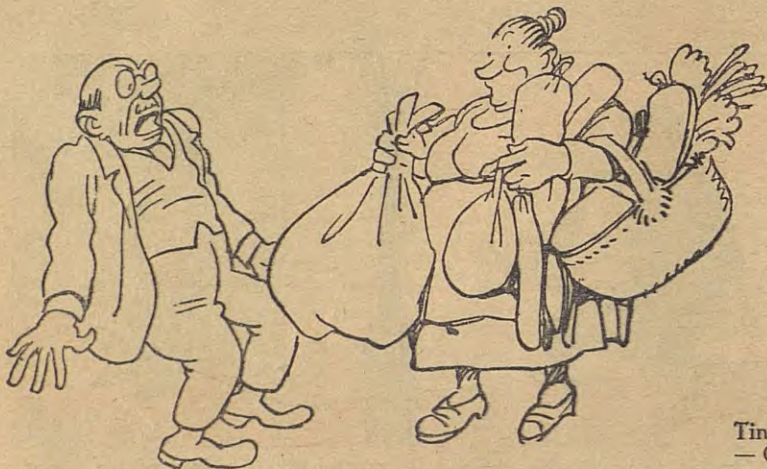
Dibuixos d'En CORNET

per En P. P. UBACH

Qui li havia de dir a la Tuies Ripoll que seria immortal i que les seves gestes es cantarien com les dels herois? Ella tan taujana que per res no s'amoïnava i que, segons diu la cançó, semblava un tiboll!

Però la vida és així, i és qüestió de seguir el corrent deixant-se portar, la qual cosa feia ella sense fantasies ni aspiracions. Com a recompensa la glòria l'escollí i ara es pot dir de tu amb Juli Cèsar i amb Felip cinquè.

La Tuies, en vida, feia de minyona de servei en una població on la llogà un dels habitants de posició. Era un senyor de certa edat, bona persona, apacible i que vivia sol, puix era conço. La prengué perquè veïé que era dona fe a, reposada i amb experiència, per tant apta per portar una casa.

De seguida fou tracte fet i la Tuies entrà en funcions:

— Tuies, aneu a canviar aquesta unça, si vos plau, i compreu carn, verdura i pa.

Fou la primera ordre del nou patró, i un parell d'hores després aquest veia arribar un carro ple de cols i espinacs, tres coves de pa i mig moltó.

— Què és això? — féu l'home esverat. — No t'he pas dit que en compressis tota l'unça de menjar!

— Ah, no? Doncs jo m'ho ben pensava... Però no s'amoïni per tants queviures, ja me'ls menjaré jo.

En arribar al vespre el senyor la veu pesant figues a la cuina, i li diu:

— Tuies, ja podeu anar-vos-en al llit.

La Tuies agafà el llum d'oli i se'n pujà cap a la cambra que li havien destinat.

L'endemà, a les set, el senyor es lleva, i veient que la serventa encara no ha sortit del seu dormitori, comença a endegar-se l'esmorzar com fins ara cada dia es feia. Esmor-za, dona un tomb pel pati, va a veure els conills i els coloms i amb tota calma entra a la casa. Són les nou i la Tuies no es deixa veure. El bon senyor comença a inquietar-se. Si li haurà passat alguna cosa?...

Veient que el matí es va escolant sense servei, decideix sortir de dubtes. Se'n puja cap dalt i la troba que encara ronca:

— I doncs, Tuies, — li fa — que encara no heu dormit prou?

— Sí, senyor, sí, però com que ahir em va manar que me n'anés al llit, estava esperant que avui em digués per llevar-me.

Davant d'això, és molt natural que l'amo comencés a sospitar que havia llogat una serventa bastant excepcional, però bon home com era i molt optimista, cregué que el millor seria tenir un xic de paciència i tàctica per treure profit d'una dona que, sota una idiosincràcia desorientadora, hostatjava, sens dubte, un cúmul de qualitats gens despreciables i de bon ordenar.

Tres dies després d'aquest no massa bon començ d'actuació, el senyor era convidat a dinar a casa l'alcalde i ho advertí a la minyona perquè no li preparés menjar, però moments abans d'anar-se a vestir per assistir a la invitació,

passejant-se amb pantufles pel pati, tingué la dissort de clavar-se al peu una estella, la qual cosa l'impossibilità de calçar-se i, per tant, de sortir de casa.

No tingué altre remei que dir a la Tuies:

— Aneu a casa el senyor alcalde a dir-li que no puc anar-hi. Afegiu que ho sento moltíssim i, de tornada, porteu-me el dinar.

No va tardar gaire a estar de retorn el mis-atger amb l'encàrrec complert i un cistell que esbandia una flaire temptadora.

La taula fou parada, el contingut del cistell en prengué possessió i el senyor es delectà amb un dinar suculent.

Acabat el festí, no pogué estar-se de dir a la Tuies:

— Aquest dinar ha estat una cosa extraordinària. Suposo que l'havau encarregat a la fonda, i vos recomano que quan vegeu el fondista no vos descuideu de felicitar-lo de part meua.

— Però, si no era pas de la fonda.

— No? Doncs d'on l'havau tret?

— No he fet altra cosa que el que vostè m'ha encarregat. L'he demanat a casa del senyor alcalde, i la seva senyora, molt amablement, m'ha endegat el cistell.

El dissortat amo de la Tuies restà fred, però reaccionà i es desesperava apostrofant la causant d'aquesta acció, que el posava en el més gran ridícul. Quina vergonya! I com salvar una situació tan perduda? Seria la riota dels seus amics i no s'atreveria presentar-se més en societat. Calia de pressa fer quelcom que el rehabilités poc o molt.

Tingué una pensada:

— Correu, ajudeu-me a reparar el mal que heu fet. Aquí teniu tres duros, aneu a ca'l jardiner, feu fer una toia ben completa i tot seguit la porteu a la senyora alcaldesa.

La dona sortí diligent amb la major bona voluntat de fer content el patró que es disgustava amb massa facilitat, i de retorn a casa, l'assabentava que s'havia complert tot tal com havia manat. La toia havia resultat magnífica i aquí li tornava els tres duros.

— Com és que em torneu els diners? — li féu ell, estranyat i amb el pressentiment d'un nou bunyol.

— Ja veurà: la senyora alcaldesa, en veure aquell bé de Déu, me'n volia donar vuit rals, però jo li he dit que s'equivocava, que eren tres duros el que m'havia costat.

I aquesta atzaga iada va cloure l'actuació de la Tuies Ri

poll a casa del bon senyor, que la despatxà a l'acte i en forma violent. Malgrat la seva bonhomia, se sortí de foga de tal manera que es diu si fins li ventà puntada de peu.

P. P. UBACH

LA FORMOSÍSSIMA ELISENDA

Dibuixos de BECQUER

Text d'en CLOVIS EIMERIC

— Anem; ara ja ets lliure. Veste'n lluny d'aquest país, on hi ha una dona gelosa de ta bellesa que eclipsa la seva i es la que t'ha preparat aquesta trifulca.

— Però tu, qui ets?

— Jo... — l'intrús vacil·la. — Sóc un

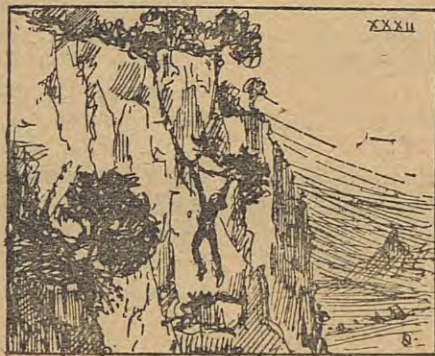
lladre de pas, que per diners occi a la cambrera, la mateixa que, per ordre de sa mestressa, et posà el collaret en l'hàbit, però en saber-te en perill de mort, essent com ets innocent, Déu m'ha tocat el cor i t'he volgut salvar!

— Però ara em perds per sempre,

dissortat! Car ara, amb la meua fugida tothom creurà que era certa la meua mala acció.

— Que creguin el que vulguin... Vina amb mi... Després, si acàs taràs el que millor et sembli.

L'estudiant, pensà:

— Si no fujo, hauré perdut a aquest minyó i pagaré amb una delació el repeniment d'aquest home... Potser Déu vol que el converteixi al bé.

I seguí al lladre de pas, qui l'enmenà per un camí 'ot ple de fullatge, que era en una muntanya veïna. El camí era estret; el lladre, es deturà, i fent

un acte de bona criança, li digué a l'estudiant:

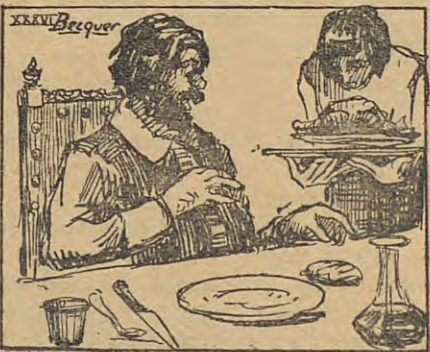
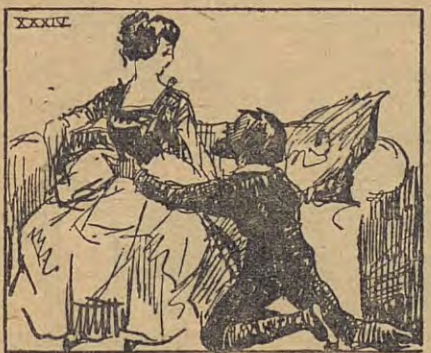
— Passa tu, que jo et seguiré, guardant-te les espatlles.

En donar unes passes, l'estudiant sentí que la terra fugia del seus peus, i llençant un «Déu meu ajuda'm!» desaparegué entre les fulles: traïdores que amagaven un abim.

El lladre llençà una riallassa i murmurà:

— Tantmateix, jo en sé més que missenyora de treure noses del món.

I anà a Elisenda, que era la qu'il·li havia manat que fes per manera de lliciar de la presó a l'estudiant com si fugís, que aquesta fora la seva condemnaió més

gran, i que un cop fora, probés de occir-lo i amagar el cadàver. El lladre havia complert amb força netedat la ofresa comanda.

El batlle, davant dels fets, es a dir, de la fugida de l'estudiant, quelcom consirós d'haver sigut enganyat com

ell judicava, hagué de reconèixer que l'acusació tenia bon fonament.

Fou sentida la pèrdua de l'estudiant pels pocs que encara hi creien i ningú hi pensà més. Però l'estudiant no era pas mort. En estimar-se en aquell pas perillós, havia pogut arrapar-se a una aresta de roca i d'ella, pujant amb cu-

ra, arribar altra volta a la llum, més comprenent que havia sigut víctima d'una traidoria, restà amagat per a tenir temps de pensar el que faria.

El lladre havia cobrat bé el seu treball, però s'era enamorat d'Elisenda, car no era home de grans miraments, i demés, Elisenda era tan formosa que embogia fàcilment els homes.

(Continuarà)

Història d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Eimeric

(Continuació)

— Amb quin gust fumaria una cigarreta, si no havia d'ésser molest!

La fada, que era dins del cofret d'aram, relliscà d'un coixinet, i digué:

— Feu-me la mercè, senyor, d'acceptar una de les cigarretes que tinc dins... El fum fa somniar, i són tan bells els somnis!

En Desferra encengué la cigarreta en una llàntia d'oli perfumat; llençà unes boiretes de fum, i amb l'aire somniós, va dir:

— Só un discret contador de rondalles i en sé un roseret de qui-sap-les denes! Mes, senyor, que no cal que les conti, car ningú no voldrà oir-les.

Aleshores, la fada que s'era amagada entre les plomeres del coixí, on recolzava la seva testa, auriolada de sol, la formosa Sense-parió, respongué:

— Prou que em plauria oir-les, si tan belles són! Conteu-les, senyor, si us plau!

I en Desferra, entre l'astorament dels circumstants que des d'una cambra veïna l'escoltaven, es disposà a contar la següent rondalla:

arribaren a un arenys de la mar gran i varen detenir-se per a dinar. Un d'ells preguntà a l'endevinador:

»— Què! Trobarem avui res de particular?

»L'endevinador féu els seus càlculs, i respongué:

»— Al bell punt de migdia, veurem un fènix d'or que s'atindrà en son bec la filla d'un rei i que volarà ran dels núvols, de manera que tot just se'l veurà com una volva de llum. La dissortada princesa és morta.

»Va respondre el tirador:

»— Això rail! Si el que dius és cert, occiré al fènix!

»Afegí el bus:

»— Si cau a la mar gran, jo iré a cercar-los.

»I acabà el ressuscitador:

»— Si la princesa és morta la tornaré a la vida.

»Quan el sol il·luminà de ple la terra, veieren el fènix cel amunt, que gairebé no es distingia, tal com si fos una llumeneta de sol.

»El tirador assegurà els lliants de l'arc, els tivà fort i etzivà una sageta brunzidora, que va clavar-se en el cor del fènix. L'ocellot anà a parar a mar. El bus corregué a heure'l i portà en sos braços a la filla del rei fins a la platja. Era ben morta. Mes el ressuscitador li passà la mà per sa cara ivorina i va reviscolar-la tot seguit.

El fènix d'or

A temps, molt temps, tant temps, que ja se n'és perduda la memòria, quatre homes vivien en el país de les Quimeres, freturosos de conèixer la ciència d'endevinar el pervindre de les coses. Però calia anar al país de la Fe, que era lluny,

lluny, i els quatre varen posar-se en camí, esperançats d'arribar a dominar les fórmules màgiques i els encisaments.

»Camina que caminaràs, tustaren en la porta del mestre màgic i començaren a aprendre lliçó i sortiren prest, coneixent l'un, l'art de tirar les sagetes dretures; l'altre, l'art de llegir en el pervindre; l'altre, l'art de viure sota l'aigua, i per fi, el quart, l'art de revifar els morts.

»Així el tirador no fallava mai en sos trets, encara que no veïés el blanc contra el qual tirava. L'endevinador no trobava secrets en la Història passada ni en la Història que encara era per passar i escriure. El bus podia viure en l'aigua com els peixos el temps que volia, sense ofegar-se, i el ressuscitador podia tornar a la vida a tot mort abans dels tres dies.

»Tornats els tres nous savis cap al seu país,

»Aleshores, els quatre companys varen enamorar-se al plegat de la princesa i cada u la volia per ell. Tots al·legaven mèrits. Ara, bé, coixinet, tu que has volgut oir la història, em sabries dir quin dels quatre amics tenia raó?»

La fada, que era dins del coixinet, respongué voluntàriament un disbarat:

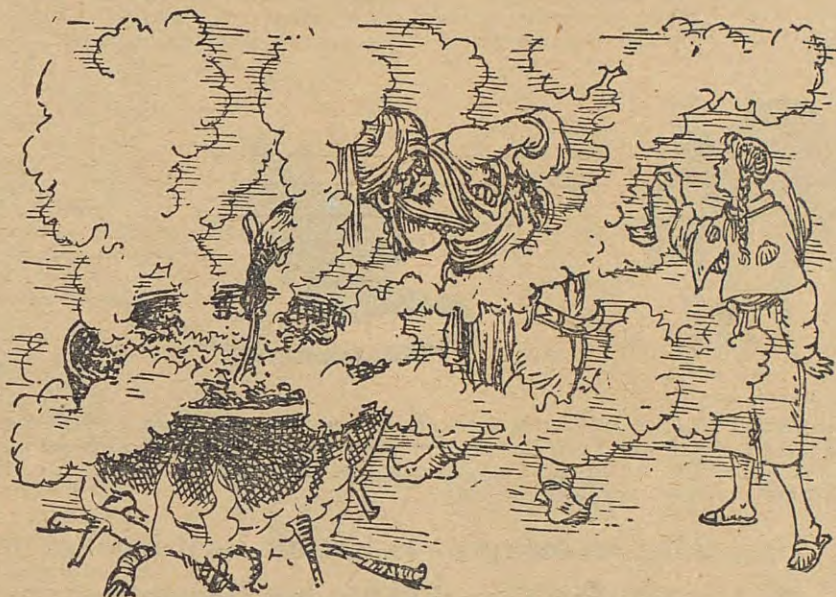
— Per mi, pertocava al que l'havia fet reviure!

Sense-parió, en oir la sentència injusta del coixinet, li donà un copet, i digué:

— No és cert! La

princesa corresponia al bus, car era ell el primer que l'havia rebuda en els seus braços. El tirador hi tenia els mateixos drets que el pare de la princesa, car l'havia tret del no-res; el ressucitador tenia els drets de mare, car és la mare la que dóna vida a l'infant, i en quan a l'endevinador li era com germà, puix no havia fet més que preveure la seva arribada, però sense haver tingut cap cura de la donzelleta morta.

La sentència de Sense-parió era força encertada, i mentre la deia el rei prenia nota de que sa filla havia pronunciat la primera paraula de resposta a les paraules d'en Desferra, que era el preguntador.

La caldereta d'aram

»Desferra, després de reposar i de donar unes pipades, reprengué la paraula:

— Desitjaria contar una altra història, però no sé si ningú voldria escoltar-la.

La fada de dins del beire d'or, va respondre:

— Digueu, digueu, senyor, que força m'agraden les històries!

«— Doncs, heu de saber — va començar en Desferra — que una vegada hi havia un home que tenia una filla a la qual estimava molt, car era molt eixerida i bona minyona.

»Un dia, la noieta oí que pel carrer passava un venedor que anava cridant:

»— Quiiii... compra... «angúnies»!

»— Pare, pare, compreu-me una «angúnia»!

»— Bé prou que te'n portaran els anys, filleta meua!

»Callà la noia, però va restar tan desconsolada, que el pare féu deturar al venedor i li comprà una «angúnia» i una caldereta d'aram, que quan s'hi feia bullir en aigua clara l'«angúnia», es posava a cantar.

»Contenta amb la seva joguina, la noieta marxà a la vora d'un canyar, per tal de tenir aigua per a fer bullir la caldereta i distreure's oint-la cantar.

»Dissortadament, va presentar-se de sobte un corb que va treure l'«angúnia» de la caldereta i fugí cel enlaire, que no es va veure més. La noieta va tornar-se a posar trista, i recollint la caldereta i vestint-se de ròmeua, resolgué anar pel món fins a trobar una «angúnia» nova.

»Camina que caminaràs, sempre amb la caldereta a coll, arribà a una ciutat on li varen dir que la filla del rei patia d'una folia estranya que no li podien curar de cap manera els millors metges del món.

»— Jo la curaré — digué la noia, pensant en la seva caldereta cantadora. I anà a palau, demanant per veure al rei, al que va dir que pretenia curar a sa filla.

»Els metges es varen riure de la pretensió de la noieta:

»— Ves si una marreca de poble, una vilatana, que encara no deu seure a taula, sabrà més que nosaltres, que tots som doctors «ad honoris causa»!

»Però el rei estava resolt a pro-

bar-ho tot, i cridant a la noia, li va preguntar quines eines necessitava per a fer el remei.

»— Una gerra d'aigua fresca i que em deixin passar la nit amb la princesa.

»El rei acceptà, i li va dir:

»— Ja saps que si no la cures, t'hi va la pell!

»— No em fa pas res! — va respondre la gentil minyona.

»Li portaren una gerra i una llàntia i va plantificar-se tranquilament a l'arcova de la princesa. Posà l'aigua en una ribella, i a dins, la caldereta.

»Però la caldereta no cantava. Era la mitja nit i la princesa anava de mal en pitjor. Per més dissort, se li apagà la llàntia, i com que no tenia lluquets per a tornar-la a encendre, començà a cercar per tots indrets.

»Mes, aï!, que tothom dormia i enlloc hi havia llum ni claredat.

»Aleshores, eixí del palau i tornà a caminar fins que veié lluny, molt lluny, una llumeta. Hi corregué fins a topar amb una casa que oferia la porta ajustada, de la que eixia un raig de llum.

»Va empènyer una fulla, i en entrar veié un negre que amb un cullerot remenava una caldera d'oli bullent, i que deia:

»— Bull que bull
que quan més bullirà,
la filla del rei
més boja serà.

»Quan el negre va veure a la noieta, sense deixar de remenar l'oli, va preguntar-li:

»— Tu, menuda, on vas?

(Continuarà)

Gran concurs d'ombres xinesques

Amics: Alabat siga Déu i la Verge de Montserrat, Patrona nostra!

VIROLET no escatima sacrificis per tal de proporcionar uns moments d'esplai i d'alegria als seus amables llegidors. Per això, veient l'entusiasme i l'èxit dels seus concursos, no dubta un moment en organitzar-ne un de nou encara que no han finit les remors de satisfacció que ha provocat l'anterior. Mes avall publiquem les condicions del nou concurs, que queda obert des d'aquest moment, el títol del qual és el que encapçala aquestes lletres. No dubtem ni mica que obtindrà un èxit tan gran com tots els altres, comptant sempre amb l'aportació entusiasta dels nostres simpàtics i eixerits col·laboradors.

Les condicions que cal tenir en compte per a ésser admès a aquest concurs, són les següents:

- 1.ª El concursant deurà dibuixar en una cartolina o paper gruixut, la figura o composició que vulgui enviar. El tema és lliure i per tant sense cap limitació. Aquest dibuix, deurà ésser omplert amb tinta xina o qualsevol altra tinta mentre sigui ben negra. Ací posem unes figures de mostra per donar una idea de com s'ha de fer:

- 2.ª L'ombra xinesca deurà tenir uns 20 centímetres quadrats, o sigui un pam d'altura i un d'amplada, aproximadament.
- 3.ª El concursant deurà enviar-nos l'ombra xinesca dins d'un sobre juntament amb el cupó que publiquem en aquest mateix número degudament omplert amb el nom i els dos cognoms en lletra ben clara.
- 4.ª Es concediran dos grans premis en la següent forma:

1.^r Premi Una màquina fotogràfica Kodak-Vest-Pocket plegable

2.ⁿ „ Una màquina fotogràfica Kodak Brownie

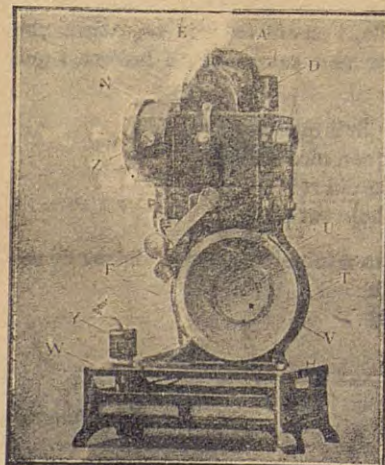
- 5.ª Els premis es concediran mitjançant un plebiscit en el que tindran vot tots els llegidors en la mateixa forma en que s'ha fet en el concurs anterior.
- 6.ª Hi haurà un jurat d'admissió format pels redactors del VIROLET, que exclourà del concurs, als que no s'ajustin exactament a les bases i finalitats del mateix.
- 7.ª Dels treballs admesos, se n'esculliran els millors els quals seran publicats en el nostre setmanari amb els noms de dels seus autors i un número que servirà per la votació en el plebiscit.
- 8.ª Tots els treballs admesos, publicats o no publicats, seran exposats en una sala de Barcelona. Els treballs exposats, seran subhastats i adjudicats al millor postor. Per a entrar a visitar aquesta exposició, serà precis un módic dispendi el qual juntament amb el producte de les vendes, serà destinat íntegrament a diferents assils de nens pobres. Oportunament donarem detalls més precisos de lo que es refereix a aquesta exposició.
- 9.ª Totes les ombres xinesques amb el cupó respectiu, deuran ésser-nos enviades a la nostra Redacció, Cardenal Casañas, 4, personalment o per correu en sobre obert i segell d'un cèntim i el rètol «Originals d'impremta».
- 10.ª No serà admesa cap ombra xinesca que no vagi degudament acompanyada del cupó que publiquem.
- 11.ª Tampoc no serà admesa cap que ens vingui per correu amb franqueig superior a un cèntim i en sobre tancat.
- 12.ª El terme d'admissió de treballs, finirà el dia 4 de juliol de 1925, passat el qual no en serà admès cap més.

Barcelona, 13 de juny de 1925

EN VIROLET

*Amaniu la tinta xina
i esmoleu ben bé l'enginy;
aquest cop ja s'endevina*

*que la tinta se'ns inclina
a fer el treball senzill*

Gran concurs de quartetes il·lustrades

Heu's ací el magnífic **PATHÉ BABY**, únic premi d'aquest gran concurs.

Aquesta esplèndida joguina, la podeu admirar des de avui, en l'aparador de la nostra Redacció, Cardenal Casañas, 4. Estarà exposada en dit aparador fins a tant que sigui recollida pel guanyador del mateix, que serà el que resulti haver tingut més vots en l'escrutini que estem fent, el resultat del qual serà notificat des d'aquestes planes el més aviat possible.

Junt amb l'aparell de cinema **PATHÉ BABY**, van 6 precioses pel·lícules.

Gran concurs d'ombres xinesques

Nom del concursant:

UN RETALLET DE CADA COSA.

MA MILLOR AMIGA

(Joc d'infants)

Els qui juguen escullen una lletra i cada u deu repetir una frase incorporant-hi un mot començant per la lletra escollida.

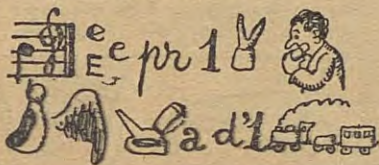
Per la lletra *D* podran dir:

Ma millor amiga, és *Dolors*. Li agrada *dinar* tard. Viu al carrer *Diputació*. Jo li he regalat un *didal*. Està molt *desganada*. Jo la vaig veure el *diu* menje, etc.

Si fos la lletra *T*, ma millor amiga, és *Teresa*. Li agrada la *tapioca*. Viu a *Tarragona*. Jo li regalaré un *tinter*. Es un xic *tímida*. Jo la veig cada *tarda*.

El que no contesta ràpidament i en la forma deguda, paga penyora.

JEROGLIFIC

Mentres Eduard VII d'Anglaterra era príncep de Gal·les i el primer cavaller d'Europa, convidà a dinar en certa ocasió a un home eminent, qui en perdre el cafè, es begué el que havia quedat en el platet. Els demés comensals s'esguardaren amb aire consternat i somrirent; però el príncep, amb la més gran naturalitat del món abocà en el platet el cafè de la taça i se'l begué tal com ho féu l'inadvertit comensal. Avergonyits i silenciosos, els demés, no tingueren més remei que seguir l'exemple del príncep.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

ISOP

La vida d'Isop, és assats mal coneguda; aquest personatge, mig llegendari, ha esdevingut clàssic per son apòleg de les «Llengües» i ses faules, les més belles de les quals han sigut represes per Fèdre i per La Fontaine.

Les faules foren recollides per primera vegada al segle XIV per un monjo grec nomenat Maxim Planude, que n'hi atribueix un gran nombre. Les més belles, d'una gran concisió, són d'un grec

nomenat Gàbrias, i una quarentena foren escrites per Avienus, geògraf i poeta llatí, qui visqué, pel regnat de Teodosi II, quatre segles després de Jesucrist.

En quant a Isop, visqué al segle VI o VII abans de la nostra era, potser en temps de Pisistrat, tirà d'Athenes, i contemporani de Soló el legislador.

Hom diu que fou Frigi, diforme i tartamut, que fou esclau, que son darrer amo, Xanthus, l'alliberà i que el seu esperit viatger el portà a córrer món i que fou servidor de Cresus.

Dues versions hi ha sobre la seva mort: L'una diu que, seguint encarregat de portar ofrenes al temple de Delfos, descobrí el fraude i la mala llei dels sacerdots d'Apol·ló i que aquests es venjaren, acusant-lo de robatori d'una copa d'or consagrada al déu.

Segons aquesta versió, hauria mort condemnat a tirar-lo a un precipici des de dalt d'una roca.

L'altre versió, més simple, diu que els habitants de Delfos, ofesos de veure's aplicat l'apòleg dels «Bastons florants», a l'ensens que el de les «Llengües», el feren morir sota els seus cops.

TRENCA-CLOSQUES

Tenint en compte aquest dibuix trobar el nom d'un poble de la costa.

Solucions al número anterior

Lletres inacabades: *Sabadell*.

Jeroglífic: *Beure i bufar no pot ésser.*

TALLARETA

PER A LES NENES

COLLARETS DE PERLES DE ROSES

No heu vist mai els collarets de perles de roses que fabriquen a Turquia? Resulten molt bonics i vosaltres mateixes amb una mica de paciència podeu imitar-ho.

Us calen ben poques coses. Roses ben fresques, aigua de roses, oli de roses, un morter i un plat de ferro.

S'agafen les fulles de les roses, es posen al morter, es va remenant fins que quedin ben aixafades i quan formin una pasta espessa, la poseu en el plat de ferro i es deixa en un lloc on hi toqui l'aire. Una vegada la pasta esti-

gui ben seca es posa al morter tirant-hi unes gotes d'aigua de roses, es torna a remenar i altre cop es deixa secar. Això ho aneu fent fins que la pasta queda molt fina.

Un cop això fet s'agafen bocins de la pasta i se li van donant una forma rodona, igual com tenen les perles. Quan ja s'endureixen s'enristren amb una agulla ben llarga, una vegada seques es freguen amb l'oli de roses que les farà tornar boniques i lluentes. Després es treuen de la agulla i s'enfilen amb fil de seda o cotó.

PER PAGAR ELS PLATS TRENCATS O EL CINISME D'UNA CUINERA per Luc-Cyl

— Li donaré 150 francs al mes...

— Ah! He trencat el tupit.
— Li descomptaré del sou!

Ah! He trencat la sopera...

— Oh! El gerro fet a miques!

— I encara té la barra de demanar-me augment de sou? — Senyoreta és per pagar la trencadissa!

EL FIDEL JOAN—II

(Continuació)

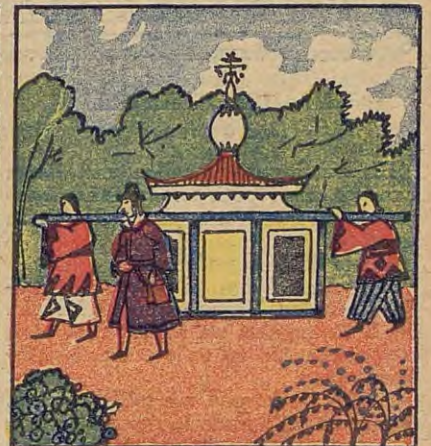
Conte de Grimm amb ninots per D'IVORI

— Procuraré portar la princesa — digué el servent. S'omplí la butxaca d'objectes d'or, i anà al palau reial. Entrà en un pati i veient una minyona omplint un gerro d'aigua, li ensenyà els objectes. — O, com li plauria de veure'ls a missenyora! — I pregà que la seguis.

La princesa en quedà encisada. Aleshores Joan digué que ell no era més que criat d'un ric comerciant i que el seu senyor tenia un gran tresor en un vaixell. Més són objectes tan pesats que el millor seria que vinguéssiu a veure'ls. La princesa hi accedí.

Mentre el rei — qui havia quedat meravellat de la formosa de la princesa de la cúpula d'or — li anava mostrant els aurífics objectes, en Joan féu aixecar àncora i desplegar veles de manera que quan ella va sortir a coberta ja eren mar endins.

— M'han venut — cridava. He caigut en mans d'un comerciant! — El rei, oferint-li la mà, digué: — No sóc pas comerciant. Sóc un rei poderós. Ço ho he fet, sols pel gran amor que sento per vós, des de que vegí el vostre retrat. — La princesa restà commoguda i convingué en casar-se.

Mentre navegaven, estant-se un dia Joan assegut a popa del vaixell, va veure tres ocells de mar que anaven a posar-se damunt d'ell. I com que entenia el parlar de les bestioles, es posà a escoltar-los. Un d'ells digué: — El rei està amenaçat de desgràcia. En baixar, si puja al cavall, aquest se l'emportarà i mai ningú no en sabrà res més. Sols si una persona mata el cavall, podrà salvar-se. — L'altre digué: — Això no és pas tot. Si es posà la camisa que li oferiran en arribar al palau, li cremarà el cos fins als ossos. Sols és salvarà si algú llença la camisa al foc, agafant-la amb

guants de falconer. — La tercera digué: — Si sortis bé d'aquestes dues desgràcies, la tercera és definitiva. En ballar, després de les nocces, la reina caurà a terra com morta. Si algú l'aixequés i li besés la mà, podria tornar-li la vida. Però el qui per casualitat ben difícil, sabés això i ho digués, es tornarà estatua. — Aixecaren el volien Joan quedà pensatiu. Per fi digué: — Salvaré al rei encara que em costi la vida.

En desembarcar, succeí el predit. Ell, però, saltà damunt del cavall i el matà. Tothom protestà, menys el rei, qui coneixia sa fidelitat. En entrar al palau, veieren la camisa. El rei l'anava a tocar, però Joan, llest com un llamp, l'agafà i la llençà al foc. Els criats criaren irats, però el rei digué:

— Deixeu-lo: ell deusaber perquè ho ha fet! — En posar-se a ballar, després de la festa de nocces, caigué la reina. Joan hi correu, la dugué a la cambra d'ella i li besà la mà. I la reina tornà a viure. El rei qui no comprenia el que passava, li ho preguntà i com que no tingué resposta ordenà que el decapitessin.

(Acabà)